

sygn. akt II K 383/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Wyszkowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Jędrzej Dessoulavy – Śliwiński

Protokolant: st. sekr. sąd. Mariola Mielcarz

w obecności Prokuratora: Katarzyny Kozłowskiej-Szmitko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 r.

sprawy **M. J.** s. J. i D. z domu S.

urodz. (...) w W.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 15 września 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 296/10 za czyn popełniony w dniu 18 marca 2010 r. na karę **4 miesięcy pozbawienia wolności** z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 4 września 2012 r. sygn. akt II Ko 946/12 zarządzono wykonanie kary;
- 2) Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 5 kwietnia 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 163/12 za czyn popełniony w dniach 11 grudnia 2011 r. i 12 grudnia 2011 r. na kary odpowiednio: za czyn I - 2 lata pozbawienia wolności i grzywnę na podstawie art. 33 § 2 k.k. – 250 stawek po 10 złotych; za czyn II – 1 rok pozbawienia wolności i grzywnę na podstawie art. 33 § 2 k.k. – 100 stawek po 10 złotych; karę łączną **2 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych po 10 złotych** z warunkowym zawieszeniem jej wykonania kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 5 lat przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 17 czerwca 2014 r. sygn. akt II Ko 497/14 zarządzono wykonanie kary;
- 3) Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 9 października 2013 r. sygn. akt II K 1020/12 za czyn popełniony w dniu 15 grudnia 2012 r. na karę **6 miesięcy ograniczenia wolności** (20 godzin w stosunku miesięcznym);
- 4) Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 17 października 2013 r. sygn. akt II K 748/12, za czyn popełniony w dniu 7 czerwca 2012 r. na karę **3 lat pozbawienia wolności**;
- 5) Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 18 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 615/13, za czyny popełnione w dniu 1 czerwca 2013 r. na kary odpowiednio za czyn I – **1 roku pozbawienia wolności**, za czyn II – **3 miesięcy pozbawienia wolności**; karę łączną – **1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności**.

orzeka:

- I. Rozwiązuje karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem wskazanym w punkcie 5 części wstępnej wyroku;
- II. Na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. i art. 570 k.p.k. oraz art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. łączy karę ograniczenia wolności orzeczoną wyrokiem wskazanym w punkcie 3 z karami pozbawienia wolności orzeczonymi wyrokami wskazanymi w punktach 4 i 5 części wstępnej wyroku i w ich miejsce wymierza skazanemu **M. J. karę łączną w wysokości 4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności**;

III. Na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania **od dnia 7 czerwca 2012 r. do dnia 25 lipca 2012 r. oraz** okres pozbawienia wolności **od dnia 31 lipca 2014 r. do dnia 25 listopada 2015 r.**

IV. Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. stwierdza, że w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym, wymienione wyroki w pozostałych punktach podlegają odrębnemu wykonaniu;

V. Na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie połączenia wyroków opisanych w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku;

VI. Zasądza od Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego w Wyszku na rzecz adwokata E. P. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych, w tym stawkę podatku VAT w kwocie 27,60 (dwadzieścia siedem 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

VII. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od obowiązku ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie o wydanie wyroku łącznego.

UZASADNIENIE

Skazany M. J. zwrócił się do Sądu Rejonowego w Wyszku o wydanie wyroku łącznego przy zastosowaniu zasady absorpcji.

Sąd ustalił co następuje:

M. J. został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

6) Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 15 września 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 296/10 za czyn popełniony w dniu 18 marca 2010 r. na karę **4 miesięcy pozbawienia wolności** z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 4 września 2012 r. sygn. akt II Ko 946/12 zarządzono wykonanie kary;

7) Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 5 kwietnia 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 163/12 za czyn popełniony w dniach 11 grudnia 2011 r. i 12 grudnia 2011 r. na kary odpowiednio: za czyn I - 2 lata pozbawienia wolności i grzywnę na podstawie art. 33 § 2 k.k. – 250 stawek po 10 złotych; za czyn II – 1 rok pozbawienia wolności i grzywnę na podstawie art. 33 § 2 k.k. – 100 stawek po 10 złotych; karę łączną **2 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych po 10 złotych** z warunkowym zawieszeniem jej wykonania kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 5 lat przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 17 czerwca 2014 r. sygn. akt II Ko 497/14 zarządzono wykonanie kary;

8) Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 9 października 2013 r. sygn. akt II K 1020/12 za czyn popełniony w dniu 15 grudnia 2012 r. na karę **6 miesięcy ograniczenia wolności** (20 godzin w stosunku miesięcznym);

9) Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 17 października 2013 r. sygn. akt II K 748/12, za czyn popełniony w dniu 7 czerwca 2012 r. na karę **3 lat pozbawienia wolności**;

10) Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 18 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 615/13, za czyny popełnione w dniu 1 czerwca 2013 r. na kary odpowiednio za czyn I – **1 roku pozbawienia wolności**, za czyn II – **3 miesięcy pozbawienia wolności**; karę łączną – **1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności**.

Z wywiadu środowiskowego z dnia 15 maja 2014 roku wynika, że skazany jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Utrzymywał się z prac dorywczych, był zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku. Nie był leczony w Poradni Zdrowia Psychicznego ani Poradni Leczenia Uzależnień. Skazany odbywa karę pozbawienia wolności od dnia 31 marca 2014 r. Zachowanie osadzonego w warunkach izolacji penitencjarnej od początku

odbywania kary pozbawienia wolności było przeciętne, a w ostatnim okresie uległo znacznej poprawie. W okresie odbywania kary był cztery razy nagrodzony kodeksowo a dwa razy ukarany dyscyplinarnie. W okresie od 28 maja 2014 r. do dnia 30 czerwca 2014 r. był zatrudniony poza terenem zakładu karnego w systemie bez konwojenta. Od 25 sierpnia 2015 r. kontynuuje tę formę zatrudnienia. Z obowiązków w miejscu pracy zachowuje się właściwie. Skazany identyfikuje się z uczestnikami nieformalnych struktur podkultury przestępczej. Nie odnotowano na tym tle jednak negatywnych zachowań. W trakcie odbywania kary nie prezentował zachowań agresywnych ani autoagresywnych, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Od dnia 12 marca 2015 r. karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania, wyznaczone zadania realizuje w stopniu dobrym.

W konkluzji opinii o skazanym Dyrektor Zakładu Karnego W.-B. stwierdził, że proces resocjalizacji skazanego przebiega we właściwym kierunku, a skazany nadal wymaga oddziaływań penitencjarnych. Ogólna opinia o skazanym w okresie jego pobytu w zakładzie jest poprawna.

(dowód: opinia Dyrektora Zakładu Karnego W.-B. k. 25).

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 i 2 k.p.k. wyrok łączny wydaje się w stosunku do osoby skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej, przy czym jeżeli w pierwszej instancji orzekały sądy różnego rzędu, właściwym do wydania wyroku łącznego jest sąd wyższego rzędu.

Zgodnie z art. 569 §1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej Sąd wydaje wyrok łączny, przy czym wydaniu wyroku łącznego nie stoi na przeszkodzie, że poszczególne kary wymierzone za zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane (art. 92 k.k.).

W myśl natomiast art. 85 k.k. sąd orzeka karę łączną (biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa) jeżeli:

- sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny co do któregokolwiek z tych przestępstw
- wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

W takim wypadku sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy nie przekraczając jednak (...) 15 lat pozbawienia wolności (art. 86 § 1 k.k.).

Zgodnie z „restryktywną” nie dającą swobody w doborze wyroków podlegających łączeniu wykładnią przepisu art. 85 k.k. wyrażoną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r. I KZP 36/04 (OSNKW 2005, z.2, poz. 15), która ma status zasady prawnej i wiąże zwykle składy Sądu Najwyższego wykładnia art. 85 k.k. nie może pozostawać w oderwaniu od wyraźnej woli ustawodawcy, który posłużył się jednoznacznym od strony językowej zwrotem "zanim zapadł pierwszy wyrok". Zdaniem Sądu Najwyższego nie ma podstaw do odrzucenia jasnego przecież znaczeniowo zwrotu "pierwszy wyrok" i uznania, że "pierwszym" może być wyrok wydany później, chronologicznie jako drugi, trzeci, czy jeszcze dalszy, w zależności od określonego układu procesowego". Określenie to odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego przestępstwa lub kolejnych przestępstw. Ten właśnie pierwszy wyrok powinien zatem być punktem odniesienia przy dokonywaniu oceny, które z przestępstw objętych kolejnymi wyrokami pozostają w zbiegu uzasadniającym połączenie węzłem wyroku łącznego. Nie ma natomiast żadnych przeszkód prawnych, aby spośród skazań, których nie obejmie tak ukształtowany wyrok łączny, utworzyć kolejną grupę obejmującą skazania za czyny popełnione zanim zapadł kolejny "pierwszy wyrok" - oczywiście "pierwszy" z punktu widzenia tej kolejnej „grupy przestępstw”.

Przepis art. 570 k.p.k. stanowi, że wydanie wyroku łącznego możliwe jest na wniosek lub z urzędu. Dlatego też w okolicznościach niniejszej sprawy Sąd, mimo wniosku skazanego, działał z urzędu. Uczynił tak, gdyż skazany nie

podpisał swojego wniosku, a nie było konieczności wzywania do uzupełnienia jego braków, skoro Sąd może działać w tej sprawie z urzędu (k. 1).

Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, że pierwszym chronologicznie wyrokiem jest wyrok Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 9 października 2013 r. sygn. akt II K 1020/12. Połączeniu z orzeczoną tym wyrokiem karą 6 miesięcy ograniczenia wolności podlegać zatem mogły kary orzeczone za przestępstwa popełnione przed tą datą. Za czyny takie M. J. został skazany wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 17 października 2013 r. sygn. akt II K 748/12, za czyn popełniony w dniu 7 czerwca 2012 r. na karę **3 lat pozbawienia wolności**;

- Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 18 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 615/13, za czyny popełnione w dniu 1 czerwca 2013 r. na kary odpowiednio za czyn I – **1 roku pozbawienia wolności**, za czyn II – **3 miesięcy pozbawienia wolności**; karę łączną – **1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności**.

A ponieważ za czyny pozostające w zbiegu realnym orzeczono kary tego samego rodzaju, orzeczone przedmiotowymi wyrokami kary pozbawienia wolności należało objąć węzłem wyroku łącznego.

Ustalając, że zachodziły warunki z art. 85 k.k. do wymierzenia skazanemu nowej kary łącznej pozbawienia wolności należało rozwiązać karę łączną 1 (jednego) roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 18 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 615/13. Sąd podziela w tym zakresie pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 04 lipca 2007 roku (sygn. akt V KK 419/06) zgodnie z którym „nie budzi żadnych wątpliwości, że oba te przepisy (art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k.) stanowią materialną podstawę orzekania kary łącznej, tak w wypadku jednoczesnego orzekania, jak i w wypadku orzekania jej w wyroku łącznym. Ustawodawca nie unormował bowiem odrębnie ani w przytoczonych przepisach, ani poza nimi, kwestii orzekania kary łącznej w wyroku łącznym. W szczególności, mimo oczywistej możliwości, nie uzupełnił treści art. 85 k.k. czy art. 86 § 1 k.k. postanowieniem, zgodnie z którym w wypadku orzekania kary łącznej w wyroku łącznym sąd bierze za podstawę - w miejsce kar jednostkowych - kary łączne, jeżeli zostały orzeczone w poszczególnych sprawach. Jednoznaczne językowo brzmienie przytoczonego wyżej fragmentu art. 86 § 1 k.k. - przy podkreślonym braku odmiennej regulacji - zobowiązuje Sąd orzekający do rozwiązania kar łącznych orzeczonych w wyrokach objętych wyrokiem łącznym i wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od najsurowszej z kar jednostkowych orzeczonych tymi wyrokami do sumy kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa (...). Wymaganie, aby łączeniu podlegały kary wymierzone za poszczególne przestępstwa, a nie kary wymierzone w poszczególnych sprawach - odniesione w równym stopniu do orzekania jednoczesnego i orzekania w wyroku łącznym - przesądza o konieczności rozwiązania wymierzonej uprzednio kary łącznej. Rozwiązanie kary łącznej nie może prowadzić do skutków prawnych o przeciwnym znaczeniu, to jest - z jednej strony - do unicestwienia orzeczenia ustalającego wymiar kary łącznej, umożliwiającego wymierzenie nowej kary, łączącej kary wymierzone za poszczególne przestępstwa w granicach określonych w art. 86§1 k.k., i jednocześnie - z drugiej strony - do faktycznego zachowania wiążącego znaczenia rozwiązanej właśnie kary łącznej orzeczonej uprzednio, tak, aby nową karę łączną orzec z naruszeniem unormowania zawartego w art. 86§1 k.k. W tym ostatnim wypadku naruszenie art. 86 § 1 k.k. polegałoby de facto na wprowadzeniu - w miejsce cytowanego wyżej unormowania tego przepisu - treści całkowicie odmiennej co do istoty regulacji prawnej. Akceptowanie poglądu prowadzącego do takiej praktyki oznaczałoby zgodę na "stosowanie" prawa z intencją nie tyle jego obejścia, ile wprost naruszenia prawa materialnego. Rozwiązanie orzeczonej uprzednio kary łącznej byłoby zabiegiem zbędnym, gdyby przepis prawa materialnego stanowił, że karę łączną w wyroku łącznym orzeka się na podstawie kar wymierzonych w poszczególnych sprawach, a nie "za poszczególne przestępstwa" - jak stanowi art. 86§1 k.k. Przepis ten jest jedyną normą określającą zasadę wymiaru kary łącznej, ustalając podstawy i granice jej wymiaru oraz wymagając - co jest logiczną konsekwencją jego treści - rozwiązania orzeczonych uprzednio kar łącznych". Podobne stanowisko zaprezentował Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 31 lipca 2008 roku, sygn. akt II AKa 208/08) uznając, że „sąd wydający nowy, kolejny wyrok łączny nie tylko, że nie jest związany wymierzonymi w poszczególnych sprawach karami łącznymi, ale i granic nowej kary łącznej nie wyznaczają mu poprzednie kary łączne orzeczone w wyrokach łącznych” (podobnie Sąd Najwyższy, wyrok z dnia 03.03.2008r., sygn. akt VKK 467/07).

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd połączył wyrokiem łącznym:

- karę **6 miesięcy ograniczenia wolności** (20 godzin w stosunku miesięcznym) orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 9 października 2013 r. sygn. akt II K 1020/12

- karę **3 lat pozbawienia wolności** orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 17 października 2013 r. sygn. akt II K 748/12,

- kary **1 roku pozbawienia wolności** i **3 miesięcy pozbawienia wolności** orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 18 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 615/13,

i w ich miejsce wymierzył skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Granice wymiaru kary łącznej określa art. 86 § 1 k.k. stanowiący, iż Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyżej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy nie przekraczając przy tym 540 stawek dziennych grzywny, 18 miesięcy ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności. Sąd w niniejszej sprawie zastosował przelicznik z art. 87 k.k., zgodnie z którym w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Wymierzając karę łączną stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa gdy czyny przestępcze popełnione są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonej (największy ścisły związek zachodzi gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi zaś o motywy bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy itd. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 stycznia 2005 r., KZS 2005/1/24).

Wymierzając karę łączną w rozpoznawanej sprawie, Sąd zwrócił uwagę na bliską łączność czasową popełnionych przestępstw, a mianowicie czyny były popełnione w dniach: 7 czerwca 2012 r., 15 grudnia 2012 r. i 1 czerwca 2013 r.

Sąd również dokonał analizy ich przedmiotowego podobieństwa - w szczególności czyn popełniony w sprawie II K 1020/12 stanowi występki z art. 178a § 1 k.k. (przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji), a w sprawach II K 748/12 i II K 615/13 – występki kwalifikowane odpowiednio z art. 280 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. (przestępstwa przeciwko mieniu) oraz art. 217 § 1 k.k. (przestępstwo przeciwko czci i netykalności cielesnej).

Biorąc w związku z tym pod uwagę luźny związek zarówno przedmiotowy jak i podmiotowy popełnionych występków, Sąd kierował się zasadą asperacji idąc w kierunku bardziej kumulowania jednostkowych kar, aniżeli ich absorbowania.

Wymierzając skazanemu kary łączne, Sąd wziął pod rozwagę, iż skazany posiada poprawną opinię z zakładu karnego, był wprawdzie karany 2 razy dyscyplinarnie, nagradzany czterokrotnie, ale należy mieć na względzie, że skazany identyfikuje się z uczestnikami nieformalnych struktur podkultury przestępczej. Niewątpliwie na korzyść skazanego przemawia fakt, iż podjął zatrudnienie poza zakładem karnym a ze swych obowiązków wywiązuje się należycie. Jednakże jak zaznaczono w konkluzji opinii – skazany nadal wymaga oddziaływań penitencjarnych. To z kolei przemawia za tym, aby nie premiować skazanego zbyt krótkim skróceniem faktycznej kary w warunkach izolacji penitencjarnej, co miałyby miejsce gdyby zastosować zasady absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej.

Zachowanie skazanego w czasie wymierzania kary łącznej może mieć znaczenie dla wymiaru tej kary ale okoliczności tej nie można nadawać nadmiernego znaczenia przeważającego nad słusznością kary wynikającą ze stopnia związku

zbiegających się przestępstw, bo ma ono jedynie pomóc w określeniu celowości kary łącznej. W każdym razie nie sposób uznać na tej podstawie, że po stronie skazanego istnieją jakieś szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie w przypadku wszystkich kar łącznych zasady pełnej absorpcji. Kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem przestępczej działalności sprawcy w okresie czasu objętym skazaniem. Nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wymierzając karę łączną stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach, tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popęlnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Zasadę całkowitej absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20.05.2008r., sygn. akt AKa 129/08).

Biorąc powyższe pod uwagę należy zauważyć, iż system absorpcji kar znajduje zastosowanie wobec skazanych za czyny o niedużej społecznej szkodliwości czynu, niewielkim stopniu winy, wobec sprawców, którzy poddali się procesowi resocjalizacji odcinając się od dotychczasowego nagannego trybu życia. Natomiast system kumulacji stosuje się do sprawców niepoprawnych, którzy popełnili czyny o znacznym stopniu społecznej szkodliwości i dużym rozmiarze winy. Jeżeli powyższe kryteria zestawimy z kartą karną skazanego (k.22-23) i opinią z zakładu karnego (k.25), to okaże się, że należało zastosować w stosunku do skazanego metodę mieszaną (tj. asperacji), spełniającą jednak w większym stopniu postulaty właściwe dla zasady kumulacji niż absorpcji.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, że wymierzona skazanemu kara łączna w wymiarze 4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów skazanego, uwzględnia wymogi prewencji ogólnej oraz spełni cele kary w zakresie jej zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania wobec skazanego.

W trybie art. 576 §1 k.p.k. Sąd orzekł, iż w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym, poszczególne wyroki w pozostałych punktach podlegają odrębnemu wykonaniu (pkt IV dyspozytywnej części wyroku).

Następnie na podstawie art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie połączenia wyroków Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 15 września 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 296/10 oraz Sądu Rejonowego w Wyszku z dnia 5 kwietnia 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 163/12, gdyż czyny osądzone tymi orzeczeniami nie pozostają w realnym zbiegu z czynami osądzonymi wyrokami, które podlegały łączeniu. Czyny osądzone tymi wyrokami zostały bowiem popełnione odpowiednio w dniach 18 marca 2010 r. i 11 oraz 12 grudnia 2011 r., a zatem nie było możliwości formalnej połączenia tych wyroków.

Zgodnie z treścią art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie III części rozstrzygającej wyroku okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania oraz rzeczywistego pozbawienia wolności.

O kosztach obrony udzielonej skazanemu z urzędu orzekł Sąd na podstawie § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) - pkt VI dyspozytywnej części wyroku.

Z uwagi na sytuację majątkową skazanego, będącego pozbawionym wolności, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go w całości od ponoszenia kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego (pkt VII dyspozytywnej części wyroku).